

Tema 5: Vocació-nova relació

També tu ets marista?

TAMBÉ TU ETS MARISTA?

Una nova manera de ser marista.

Naixement d'una nova època per al carisma marista.

INTRODUCCIÓ

La relació entre els germans i laics maristes està clarament articulada al XXI Capítol General. Hem estat cridats a crear una «nova relació entre germans i laics, amb la finalitat d'aconseguir més vitalitat». La nova manera de ser marista inclou tots els maristes, ja siguin germans, laics, joves o grans. La secció del document anomenada «Germans i laics, en un nou esperit de comunió» ens crida a:

1. Veure el nostre futur com una comunió de persones en el carisma de Champagnat, en la qual les nostres vocacions específiques s'enriquiran mútuament.
2. Donar prioritat a la formació, tant específica com compartida.
3. Reconèixer la coresponsabilitat en el desenvolupament de la vida, l'espiritualitat i la missió marista.

Aquests reptes ens conviden a tots a ser maristes: germans, laics, joves, companys religiosos, clergues; a tots nosaltres que compartim el carisma, perquè els qui entrin en contacte amb nosaltres esdevinguin maristes.

“Viure el carisma marista avui significa obrir les nostres vides als altres, com si fossin cercles concèntrics, oberts a tots els que cerquen compartir el nostre carisma marista” (cf. Viure el carisma marista amb altres, 4).

No hi ha dubte que, mentre treballem junts, es generaran noves formes de relació, cada vegada més profundes, que ens demanaran noves estructures que acullin i promoguin la vitalitat (cf. *Coming Closer to the New Relationship between the Laity and the Brothers*, p. 1).

EXPERIÈNCIA HUMANA

• **Fent comunitat**

«Percebo que la meua vocació de germà s'enriquirà en compartir estretament el carisma marista amb les meves germanes i germans de comunitat. Sento que faré vida el sentiment del XXI Capítol General quan expressa que el nostre temps “és una invitació de l'Esperit a viure una nova comunió de germans i laics maristes junts, aportant més vitalitat al carisma marista i a la missió al nostre món”» (G. Abel).

«Se'm fa difícil parlar en singular d'il·lusions, sentiments i esperances abans d'aquesta experiència que estem començant, ja que és una opció que Eder i jo fem com a matrimoni i família al costat dels nostres fills Udane i Oier. És una opció, en primer lloc, com a resposta a viure com a família amb més fidelitat el que Déu vol de nosaltres. És també una opció pels més necessitats del meu poble. Una opció per seguir aprofundint la nostra manera de ser marista. Una opció per seguir fent realitat, d'una altra manera, que germans i laics junts som cridats a viure entorn de la mateixa taula» (Garikoitz Etxebarria).

- Un vídeo curt de joves als Estats Units.

1. Quines són algunes de les característiques que relaciones amb la manera de ser marista?
2. Amb quins exemples expressaries la «nova relació» entre maristes germans i laics?
3. Com dónes contingut a l'expressió de l'últim Capítol General: «El nostre futur marista és un futur de comunió»?

IL·LUMINACIÓ

A continuació, un fragment del document *Entorn de la mateixa taula*:

Volem caminar al costat dels Germans i revitalitzar el carisma marista

Junts, compartint vida, missió i espiritualitat, ens coneixem cada vegada millor. Responent a la crida de Déu, descobrim i gaudim tant del que ens uneix com del que ens diferencia. Constatem amb alegria que la nostra fraternitat es multiplica i s'enriqueix, que *una tenda nova* es construeix entre tots.

Ara és el moment de fer els passos que ens demana l'Esperit. No podem defraudar-lo. Creiem que ens crida perquè:

- **Mostrem, junts, el rostre de Déu.** Laics i germans vivim formes de vida que es complementen. Els laics, inserits en les realitats temporals, consagrem el món a Déu. Els germans, pels seus compromisos religiosos, són profecia del Regne. Junts mostrem el rostre de Déu al món.
- **Creem més espais de comunicació profunda entre nosaltres,** que ens permetin compartir la vida en totes les seves facetes: gaudir de la convivència, projectar la missió, pregar junts, compartir la nostra història i formació... Tot això ens fa créixer en fraternitat i ser una autèntica família.
- **Aprenuem a perdonar-nos,** perquè és imprescindible. No sempre les relacions són positives. Hi ha persones adolorides, hi ha ferides per tancar. No ens han d'espantar els conflictes. L'important és saber guarir les ferides, comprendre i acceptar les limitacions de cadascú i reconciliar-nos entorn de la mateixa taula.
- **Cuidem, multipliquem i revitalitzem la vocació marista.** La proposta i acompanyament de la vocació marista, de germà i de laic, és per a nosaltres una urgència, perquè ens crema la missió encomanada: els infants i els joves ens esperen.

Per això, ens comprometem a **implicar-nos en processos de formació d'ambdues formes de vocació marista.** Volem que el nostre testimoni atregui moltes més persones, volem contagiar la nostra il·lusió. Estem enamorats i volem que més persones gaudeixin d'aquest amor que omple la nostra vida.

CRIDES PERSONALS I COMUNITÀRIES

Del missatge del germà Emili en les trobades regionals de germans i laics.

De fet, l'Esperit Sant ja ens ha interpel·lat a través del XXI Capítol General quan ens deia: «Poseu-vos en camí de pressa amb Maria». Per mi és molt significativa aquesta referència a la novetat que està pertot arreu en el Capítol. Fixeu-vos que parla d'anar cap a una nova terra, d'una vida consagrada nova, una nova manera de ser germà, una nova relació entre germans i laics. I diu que això significarà una nova època per al carisma marista.

Parlant d'aquesta novetat a la qual fa referència el Capítol General, l'aspecte que més ens toca a nosaltres és el d'aquesta nova relació entre germans i persones laiques. És evident que si aquí es parla de nova relació deu ser perquè actualment hi ha alguna cosa que no funciona en aquestes relacions o que potser és insuficient. **Què pot significar per a nosaltres aquesta nova relació?**

Pausa per reflexionar i compartir.

En primer lloc, em sembla que per a nosaltres germans ha estat molt important el fet que el Capítol hagi reconegut explícitament la vocació del laic marista. En fer això, està reconeixent que és un do de Déu. Parlem de vocació i la vocació és un do de Déu. Per tant, no és que nosaltres germans cedim una mica del carisma marista a les persones laiques. És un do de Déu la vocació laïcal. I això ens situa en una relació d'igualtat: la vocació d'un laic marista, la vocació d'un germà marista. **Quines conseqüències té per a nosaltres germans maristes aquesta relació d'igualtat com a fills i filles de Déu?**

Pausa per reflexionar i compartir.

En segon lloc, és interessant que en el Capítol, en parlar d'aquesta nova relació, es digui que «contemplem el nostre futur marista com una comunitat de persones en el carisma de Champagnat». Comunitat de persones: un altre punt al qual estem convidats a reflexionar junts. Estem convidats, com a maristes, a construir una església de rostre fraternal amb un clar protagonisme laïcal i diria que sobretot és femení, i de comunitat. Desgraciadament, aquest protagonisme i aquesta comunitat a l'Església d'avui no són gaire freqüents ni gaire promoguts.

Podem pensar junts concretament què significa aquesta comunitat de persones? Una nova relació entre germans i persones laiques. Ja veieu que nova no és un adjectiu innocu: parla d'un canvi de mentalitat, d'actituds, de pràctiques. I no necessàriament un canvi per part dels altres, sinó començant per mi mateix. **Què ha de canviar en mi?**

Pausa per reflexionar i compartir.

CELEBRACIÓ

En aquest moment de la nostra història, recorrem a Maria, li demanem que ens obtingui les gràcies que necessitem per tornar a fundar el nostre Institut. Li confiem novament el projecte marista en el qual cadascun de nosaltres participa.

El següent és un fragment de SEGUIM JESÚS COM MARIA I AMB ELLA (Optem per la Vida, p. 5-6, XX Capítol General)

Jesucrist és el nostre Senyor i Mestre. Ell ens revela un Déu Pare, amb rostre matern de misericòrdia, font de tota vida, i ens regala l'Esperit Sant. Quan Jesús ens atrapa en el camí, transforma la nostra existència. Quan el seguim, vivim les actituds de les persones que s'han trobat amb ell:

- Com el jove ric, sentim la seva mirada penetrant i amorosa; també nosaltres tenim dificultats per renunciar als béns d'aquest món.
- Com els deixebles d'Emmaús, sentim cremar el nostre cor quan Jesús camina amb nosaltres.
- Com els dotze, com Maria i les altres dones que el van acompanyar, pertanyem a la comunitat de Jesús. Som els seus amics i deixebles.
- Com Joan Baptista, ens reconeixem missatgers que preparen els camins del Senyor. Com els deixebles som testimonis del bé que Jesús fa: cura els malalts, perdona els pecats i anuncia la Bona Nova als oprimits.
- Com els primers deixebles, ens tempten el poder i els honors. Però el Senyor ens diu: «Qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau» (Mt 20, 27).

En Maria reconeixem els trets de la nostra identitat marista:

- Ella ens ensenya a donar a Déu un sí generós; a ser pelegrins en la fe i deixebles de Jesús; a desenvolupar l'actitud d'escolta; a destriar les crides de Déu, meditant els esdeveniments i guardant-los al nostre cor; a alegrar-nos i reconèixer amb gratitud les meravelles que el Senyor fa en nosaltres.
- Maria ens convida a conrear la senzillesa i la transparència en les nostres relacions, a construir comunitats orants com la del cenacle i càlides com a Natzaret.
- Amb l'estil de Maria, som membres d'una Església-comunió, i establim amb els laics relacions més fraterne que jeràrquiques.
- Maria ens ensenya a estar efectivament a prop dels nens i els joves, com ella ho va estar amb Jesús; a proclamar amb valentia i profèticament la preferència de Déu pels nens; i a desenvolupar els sentiments maternals d'afecte i de tendresa.

Cada participant rebrà una pedra tosca perquè ens recordem dels primers maristes, fonaments de la primera fundació quan iniciava la Societat. Nosaltres, els laics i els germans maristes del segle XXI, som les pedres tostones del present en què reposa el carisma.

«Marcel·lí estava admirat pel desenvolupament de l'obra marista en el seu conjunt. Una vegada digué als seus companys sacerdots: "Aquells quin estem en el començament d'aquesta obra no som més que pedres tostones llançades als fonaments. No es fa servir pedres treballades per aquesta funció. Hi ha quelcom de meravellós a l'origen de la nostra Societat. Allò que sorprèn és veure que Déu va voler servir-se d'aquestes persones per portar a terme la seva obra. (*Un cor sense fronteres*, p.74).

